

[Rytter.]

rosende Udtalelser til Udvalget harmonerer ikke saa godt med Ministerens Tale ude omkring i Landet, hvor den højtærede Minister agiterer for at afskaffe Landstinget. Jeg haaber, at den højtærede Minister, naar han igen kommer ud i Landet og holder sine Taler, vil føle sig noget under Pres af den Ros, han her har udtalt til Udvalget, saa at Tilhørerne ikke skal sige: ja, men Ministeren har jo selv fornylig rost et Landstingsudvalg stærkt; der er derfor noget inkonsekvent i hans Stilling.

Jeg anbefaler hermed Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget.

Stein: Jeg vil gerne, inden dette Lovforslag forlader det høje Ting, have Lov til at fremsætte nogle ganske enkelte Bemærkninger i Tilslutning til de Udtalelser, der fremkom fra Ordførerens Side. Dette er, som den højtærede Minister sagde forleden Dag, det første Forsøg paa en samlet dansk Lovgivning om Lægegerningen. I mangt og meget indeholder Lovforslaget kun en Bekræftelse paa, hvad der allerede gælder i dansk Ret, i visse Henseender legaliseres Bestemmelser, som allerede er udformet gennem det kollegiale Samarbejde, og i andre Retninger indføres helt nye Bestemmelser. Men taget under eet optrækker Lovforslaget altsaa de Linier, der skal gælde for Lægevirksomheden her i Landet gennem en længere Aarrække.

I forskellige Henseender skærper Lovforslaget Kravene til Lægen. Retten til at udøve Lægegerning og til at betegne sig som Læge betinges af en Autorisation, og for at opnaa Autorisation til at udøve selvstændig Virksomhed som Læge kræves der dels en Eksamen, dels Afgivelse af Lægeløftet, dels den praktiske Uddannelse. Gennem disse omfattende Krav og gennem de Ofre og den Indsats, som ogsaa Staten i denne Henseende yder, vil man sikre Befolkningen den bedst mulige lægelige Bistand; men hvis alt dette ikke skal være omsonst, hvis den Sikkerhed, som her tilstræbes, virkelig skal naas, og hvis Interessen for gennem et langvarigt Studium og ved store Bekostninger at tilegne sig en høj Uddannelsesstandard ikke skal forskærtzes, er det klart, at saa kan Staten, som det ogsaa er sagt af Ordføreren, ikke ved Siden af give fri Bane for en Lægmandsvirksomhed paa dette Omraade. Naturligvis vil man ikke skride ind over for gensidig Hjælpsomhed o. s. v., men Konsekvensen af dette, at man har en legaliseret Lægestand, er i Virkeligheden

den, at der burde være et Forbud mod al erhvervmæssig uautoriseret Lægevirksomhed. Principielt havde jeg derfor ønsket en Bestemmelse, der gik ud paa, at den, der uden Autorisation udøver Lægegerning som *Erhverv*, skulde straffes med Bøde, eventuelt — naar Behandlingen havde medført Fare eller Skade — med en højere Straf, dog at der i særlige Tilfælde kunde dispenseres herfra ved Indstilling fra Sundhedsstyrelsen til Ministeren, saa at man altsaa kunde tillade en begrænset Lægevirksomhed uden Autorisation. Imidlertid har det ikke været muligt inden for Udvalget at naa til Enighed om noget i denne Retning, og derfor omfatter Lovforslaget om Udøvelse af Lægegerning altsaa vedblivende et Kapitel, Kap. VI., der handler om Kvaksalveri.

Det er paa dette Punkt, at Forslaget halter noget. Ganske vist siges det i Kapitlets første Paragraf, at det er strafbart at betegne sig som Læge, naar man ikke har Autorisation, og denne Paragraf stemmer altsaa ganske nøje med Lovforslagets § 1, men det forbydes ikke uden Autorisation at tage syge i Kur; Kvaksalveri er altsaa, som det ogsaa gentagne Gange har været fremhævet her, ikke forbudt. Naar mit Parti ikke des mindre har kunnet gaa med til Forslaget, saaledes som det nu foreligger udformet, er det, fordi Kvaksalveribestemmelserne omgærdes med en Række Regler, der vil hemme en alt for frodig Udfoldelse af en ulegaliseret Lægevirksomhed; dette har fra vor Side været Betingelsen for at kunne tiltræde det foreliggende Forslag. Der sker gennem det foreliggende Forslag en Indskærpelse af Ansvar ved at tage syge i Kur, naar man ikke har Autorisation, og den Form, som Bestemmelserne paa dette Punkt har faaet, betegner efter vor Mening en afgjort Forbedring i Forhold til det oprindelige Forslag. Jeg skal blot kortelig henvise til, at man forbyder Kvaksalveri, der medfører en *paaviselig* Fare, hvilket giver Mulighed for at drage til Ansvar alene af den Grund, at den paagældende ikke er i Stand til at stille en Diagnose. Dette er ogsaa fuldkommen i sin Orden, fordi det nu engang er saaledes, at det meget ofte er overordentlig betydningsfuldt, ikke alene at en Patient kommer under den rigtige Behandling, men ogsaa at det sker rettidigt. I Forbindelse dermed maa saa ses den anden Bestemmelse, der gør det strafbart for Læger, der er i Samarbejde med Lægfolk, som tager syge under Kur, at bibringe Offentligheden det fejlagtige Indtryk, at Behandlingen sker under Lægens Ansvar og efter hans Anvisning.